

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Halkımız, işçiden, emekçiden yana, yani demokrasiden, özgürlükten yana anti-empyalist bir hükümet istiyor!

Suçlu ortadadır

Gerici, faşist karması hükümet, kanlı baskılarını geniş yığınlara ya-
yıyor. Demokratik hakları budayıp
gidiyor. Zorbalık, faşist saldırılar
memlekette kol geziyor. Valilere, sıkı-
yönetim izni verildi. Ordu, jandarma,
polis birlikleri yığinsal arama-tara-
malar yapıyor. Sokaklarda panzerler
dolaşıyor. Helikopterlerle köyler
bombalanıyor.

En gerici partiler, bunların oluşturu-
duğu hükümet işbirlikçi büyük bur-
juvazinin, yerli ve yabancı tekellerin
egemenliğini, çıplak diktatorasını
sürdürüyor. Baş AP çekiyor. Kozlu'da
işçileri kurşunlatan da, «Kanlı Pa-
zar» kuran da, Kızıldereli'yi kana
boğduran da, Malatya'da köyleri
bombalayan da bu partidir. Demirel-
lerdir. Ortaksız, ortaklı hükümetleri-
dir. Türkeslerin eline parti, silâh, pa-
ra veren AP'dir. Maocuları, anarşist
sapıkları ilerici güçlerin üzerine sal-
dırtan işbirlikçi büyük burjuvazidir,
onun hükümetidir. Bu hükümetin ar-
kasında duran NATO'dur, CIA'dir,
MIT'tir, militarist paşalardır-Sancar-
lardır. Gerici, faşist karması hüküme-
tin dizginlerini yerli ve yabancı tekel-
lerin, bankaların, holdinglerin, Koç-
ların, Sabancıların ve onlarla birlik-
te Türkiye halkının varını yoğunu
amansızca sömüren Konsorsiyumla-
rın, Dünya Bankası'nın, Uluslararası
Para Fonu'nun elindedir. Meclis,
Çankaya, Genelkurmaylık, polisi, jan-
darması, bütün burjuva basını, TRT'si,
Anadolu Ajansı, basımevleri bun-
ların kontrolündedir. Basında çıkan
verilere göre, bugün Türkiye'de 86
milyonluk herşeye egemendir.
Bunların vurgunları korkunç büyük-
tür. Bankaların kârları, geçen yıl,
% 70 artmıştır. Yaşamı Türk halkına
cehennem yapan bunlardır.

TKP, bu faşist karması hükümet
kurulur kurulmaz buna karşı bütün
halkımızı savaşa, örgütlü direnişlere
çağırıyor. Bu eli kanlı hükümet ala-
zığı edilmelidir. Bu hükümet demok-
rasinin, barışın, özgürlüklerin can
düşmanıdır. Suçlu ortadadır. Alaşa-
ğı edilmelidir. Bu uğurda bütün iler-
ici güçler, tek savaş çizgisi üzerinde
elele vermelidir. Demokratik bir hü-
kümet için bundan başka çıkar yol
yok!

FKP'nin 22. Kongresi'nden izlenimler

Fransız Komünist Partisi'nin 22. Kon-
gresi'ne 95 ülkeden misafir delegasyon
katıldı. Bunların büyük çoğunluğu kar-
deş komünist ve işçi partilerindendi. Bir
kısmı da, demokratik, anti-empyalist,
ulusal bağımsızlık savaşı yürüten akımla-
rın temsilcileri. Bu bakımdan kongre aynı
zamanda dünya devrimci hareketinin bir
forumu durumundaydı. Türkiye Komünist
Partisi delegasyonu, Yunanistan, Kıbrıs,
Suriye, Angola ve daha birçok delegas-
yonlarla temaslarda ve fikir değiştoku-
şunda bulundu.

Şüphesiz ki, kongrenin başlıca konu-
su proletarya diktatörlüğü oldu. Söz-
alan kongre delegelerinin ezici çoğun-
luğu bu konuyu ve Fransa'ya özgü bir
sosyalizme geçiş yolunu ele aldı. Esasen
kongreye egemen olan fikir «Fransa'ya
özgü bir sosyalizm»di.

Partinin Genel Sekreteri Georges
Marchais'in raporunun esas konuların-
dan biri de buydu Marchais, geniş
emekçi yığınlarının bir araya getirilmesi,
ilerici, demokratik güçlerin geniş bir iş-
birliği sayesinde büyük tekellerin izole
edilebileceği, iktidarı onların elinden
alma koşullarının yaratılabileceğini söy-
lüyordu. Bunun için de, proletarya dik-
tatörlüğüne gerek görmüyordu. Bir yan-
dan diktatörlük denince, faşist diktatör-
lüklerin hatırlanacağını söylüyor, bir
yandan da Fransa'da demokratik gele-
neklerin derin olduğunu, ama Versaycılı-
ğın da varlığını kabul ediyordu. Versay-
cılar, Paris Komünü'nü kan içinde bo-
ğan burjuvazinin karşı-devrimci, terörcü
güçleriydi. Paris Komünü Fransız işçi
sınıfının silâhlı bir ayaklanması sonu-
cunda kurulmuş, fakat Bilankistlerin
oportünist tutumları sonucunda burjuva-
zinin Versay'a çekilip, orda örgütlenmesi
ve karşı saldırıya geçmesine, Komün'ü
kan içinde boğmasına olanak yarat-
mıştı.

Proletarya diktatörlüğünü faşist dik-
tatörlüklerle karşılaştırmak işçi sınıfını,
halkı şaşkırtmaktan başka bir sonuç ver-
mezdi. Yeryüzünde kurulan ilk proletar-

ya diktatörlüğü, yani Sovyetler Birliği
Nazilerin, faşistlerin diktatörlüğünü yı-
karak ve Avrupa halklarını sosyalizme, öz-
gürlüğe kavuşturmuştu. Durum böylele-
ken proletarya diktatörlüğünü faşist dik-
tatörlükle karıştırmaya kalkışmak tarihsel
bir hataydı.

Genç halk yığınlarını biraraya getire-
rek burjuvaziyi izole etmek küçük burju-
va sosyalistleriyle bağlaşıklık kurarak
büyük burjuvazinin elinden iktidarı al-
mak ve sosyalist bir toplum düzeni kur-
mak mümkün olur mu? Bu tezi bundan
yüz yıl önce Alman sosyal demokratla-
rından Ferdinand Lasalle uzun uzun iş-
lemiş ve bunun mümkün olabileceğini o
zaman belirtmişti. Ne var ki, Karl Marks
bu teze şiddetle karşı çıktı ve meşhür
«Gota Programının Eleştirisi» yapıtında
burjuvazinin hiçbir zaman iktidarı ve
egemenliği gönül rızasıyla teslim etmiye-
ceğini, proletarya diktatörlüğünün zorun-
luğunu tarihsel gelişmelere dayanarak
ispat etti. Yüz yıllık tarihsel olaylar
Marks'ı doğruladı. Sosyal demokrasiye
kaymak, bugün için bazı kapitalist ülke-
lerdeki işçi hareketi içinde bir tehlike
olarak belirliyor.

FKP'nin 22. Kongresi'nin belli başlı
özelliklerinden biri de, proletarya enter-
nasyonalizminin daha da güçlendiril-
mesi sorunu üzerinde durulmasıdır. Ge-
nel Sekreter Marchais, raporunda, FKP-
nin proletarya enternasyonalizmini daha
da güçlendirmek, kardeş partilerle daha
yakından dayanışma için elinden geleni
yapacağını belirtti. FKP'nin anti-sovyet-
izmle daha şiddetle savaşmak zorunda
olduğunu, Sovyetler Birliği Komünist
Partisi ile, emperyalizme karşı savaş-
mak, barışı güçlendirmek, ulusal kurtu-
luş savaşlarıyla dayanışmak ve sosyaliz-
mi kurmak konularında birleştiklerini ve
bu birliğin hiçbir güç tarafından yıkıla-
mayacağını belirtti.

Marchais'in bu sözleri bütün kongre
delegelerinin hep bir ağızdan «Enter-
nasyonal» ve «Marseyyez» marşlarının
söylenmesiyle selâmlandı.

Komünistler, emekçilerin en yakın ve canlı sorunlarını, halkın demokratik istem-
lerini çözmek, emperyalistlerin memleket içinde desteği olan sömürücü sınıfların,
burjuvaların, ağaların, asalakların sömürüsünden, özgisinden geniş yığınları kur-
tarmak için savaşır!

İlerici cephede kadınlar

Yurdumuzun her köşesinde baskı ve zulüm düzenine karşı direnişler yaygınlaşıyor. Gerici-faşist karması hükümete karşı halkın yaygın direnişleri gittikçe güçleniyor. Bu direnişin içinde kadınlar, dün olduğu gibi, bugün de yerlerini alıyor. 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü'nü emperyalizme, işbirlikçi hükümetlerine, faşizme karşı eylemlerle karşılıyor. Onlar ne basın toplantılarıyla oyalanıyor, ne de sadece göz-yaşı döküyor.

Ankara'da binlerce ananın katıldığı «Evlât acısına son!» mitinginde, savaşa kararlı analar gördük. Bu analar, kanlı hükümetin düşürülmesini istediler. Faşizmi lanetlediler. Bu analar, «kâtil iktidar!» diye haykırıyorlar. Evlâtlarının cellâtlarını gösterdiler.

Kadınların direnişleri kentlerde gösteri alanlarına, fabrikalarda grevlere, köylerde toprak savaşlarına doğru genişliyor. İzmir'de yüzlerce kadın işçi, faşizme ve halka yapılan baskılara karşı erkek işçilerle omuzomuz yürüdü. Ülker'de, Philips'de, Orko'da, Berec'de, Tariş'te ve daha birçok işyerlerinde, fabrikalarda kadın işçiler örnek bir örgütlü mücadele yürüttüler. Çınar Oteli grevinde kadın işçiler, grev kırıcılığı yapan sarı sendikacılara karşı devrimci sendikacıları kararlı biçimde savundular. Köylerde, ağanın zulmüne karşı ve bir avuç toprak için jandarma dipçığının üzerine yürüdüler. Ancak başlarını örtecek bir dam olan gecekonducularını ykıtırtmak için yollara barikatlar kurdular.

Türkiye'nin emekçi kadınları, savaşları kendilerine örnek olan Komünist Cemile ve Fatma yoldaşları, Kurtuluş Savaşı'nın Kara Fatma'larını unutmamışlardır. Gene böylece, burjuvazinin hapishanelerinde genç yaşta ölen bir Hatice Alankuş'u, daha dün faşist kurşunlarıyla bir filiz gibi toprağa düşen demokrasi savaşçısı Nuray Erenler'i unutmuyorlar. Nerede haksızlığa karşı direniş varsa orada analarımızı, bacılarımızı, kadınlarımızı bir savaşa çağrı bayrağı gibi dikilmiş görüyoruz.

Çalışan ve yaratan emekçi kadınlarımızın karşısına Demirel Hükümeti, «yüksek sosyete»-burjuva kadınları çıkıyor. «Evlât acısına son!» mitingine Türk Kadınlar Birliği Başkanı Günseli Özkaya anarşi diyor, sokağa dökülme diyor. Bu hanımcağ, ilerici kadınlardan gereken cevabı aldı. Kanlı hükümetin yıkılması için savaşan analar, «Çocuklarımız ölürken ne yapmamız gerekiyor, önerisi nedir?» diye sordular. Ve faşizme tırmanışa karşı savaş yolunu gösterdiler.

Evet, savaş yığınları arasındadır, direnişlerdedir. Türkiye'nin devrimci, ilerici kadınları burjuvazinin bütün engellemelerine karşı ilerici kadın derneklerinde örgütleniyor. Haksızlığa, sömürüye, zorbalığa karşı protestolarını gür ve inançlı sesleriyle haykırıyorlar. Ve yine örgütleniyorlar.

Gündemden inmeyen konu

Burjuvazi, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın yapıtı olan cumhuriyeti ele geçireli beri, Türkiye'de düzen sorunu gündemden inmiyor. Bu konu özellikle son yıllarda ön plânda yer aldı. Çünkü işbirlikçi burjuvazi sömürde, soygunda her türlü ölçüyü aştı. Başta Amerikan ve Batı Alman tekelleri olmak üzere, yabancı sermaye-lerle, emperyalizmle ortaklaşa, ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağma ediyor.

Memleketi uçuruma sürükleyen bu politikaya karşı koyan işçi sınıfını, yurtsever gençliği, sosyalistleri, komünistleri baskı ve kanlı terörle susturmak istiyor. Hele azılı gerici partiler, açık faşistler hükümette yer alalı, sınıf savaşı daha da keskinleşti. İşbirlikçi burjuvazi dayandığı vurgun, sömürü düzenini, kendi düzenini kanla, kurşunla, ne pahasına olursa olsun, sürdürmek hevesinde. İşçi sınıfı, geniş yığınlar bu düzene karşı savaşıyor. Halk, emekçileri sömüren, memleketin ilğini, kemğini emen, yabancılara peş-çek çeken, devlet hazinesini soyan baş-bakanlar, rüşvet yiyen bakanlar ve generaller istemiyor.

Bu uyanış, yürütülen kararlı savaş vurguncuların, ezgicilerin uykularını kaçırıyor. İşbirlikçi burjuvazinin en kodaman temsilcileri ikide birde toplantılar yapıyor ve demokratik hakların son kalıntılarınca kaldırıması, düpedüz faşist yasalar çıkarılması için ayak diyorlar. Büyük sermaye, özellikle işçi sınıfına yönelen bu saldırılarda, yine Halil Tunç gibi sarı sendicilerden yardım görüyor. Tunç'un ve benzerlerinin hiyaneti elbette cezasız kalmıyor. Türk-İş'in bir süredir yıpranıp ufanması bundandır. Ama sorun, bu büyük işçi örgütünün yıkılması değildir. Önemli olan tüm sendikaların devrimci bir örgütte toplanmalarıdır. Bütün işçilerin, tek mil emekçilerin elele vermeleridir. Bu kanlı sömürü düzeninin simgesi olan Demirel hükümetini devirmektir.

TKP, gerici-faşist karması bu çetenin memleketi yıkımlara sürükleyeceğini daha ilk günden belirtti. Komünistlere göre Türkiye halkının kurtuluşu, halk düşmanı hükümetin alaşağı edilmesine, ileri

1976 bütçesi

İşbirlikçi burjuvazi, sömürge sınıflar Türkiye'nin egemenlik haklarını çoktan sattılar. Yurdun ulusal onurunu ayaklar altına aldılar. Bugün ülkenin dış politikası Vaşington'da belirleniyor. Ekonomisini Ortak Pazar tekelleri kontrol ediyor. Bütçesini Konsorsiyum, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu saptıyor. 1976 yılı bütçesini de Ankara Oteline karargah kuran bu emperyalist kuruluşlar hazırladı. Halkımıza gene bir yıkım ve talan bütçesi dayatıyorlar.

1976 yılı bütçesi de emperyalistlerin, NATO'cuların saldırganlık plânlarına göre ayarlanmıştır. NATO harp bütçesi 140 milyara ulaştı. Bu silâhlanma yarışında Türkiye'nin payına düşen ilk taksit 13,5 milyar liradır. Yeni bütçede harp masrafları % 177 oranında arttırılıyor. Bütçenin aslan payı yine NATO harcamalarına, orduya, jandarmaya, polise ayrılıyor. Hükümet bütçe musluklarını, emperyalist silâh fabrikatörlerinin, OYAK'çı paşaların vurgunlarına yenilerini katmak için alabildiğine açıyor. Bu silâhları bugün, demokrasi, barış ve özgürlük için savaşan işçi sınıfının, ilerici, demokratik güçlerin, halkımızın göğsüne dayıyor.

Yeni bütçe halkımıza 120 milyar lira vergi aetiriyor. Halka, açlık, yoksulluk, büyük zenginlere yeni vurgunlar getiriyor. Yabancı sermaye tekellerine, yerli işbirlikçilere 1975'te kârları % 70'i aşan bankerlere yeni vurgun ve talan olanakları sağlıyor. Bütçede, yabancı sermayenin kâr transferleri için ayrılan para, halkın eğitim ve sağlığı için ayrılan paradan kat kat yüksektir. Transfer harcamalarının temelinde korkunç bir sömürü, milyonlarca işçi ve emekçinin alın teri yatıyor.

Türkiye'nin «efendisi benim» diyen Uluslararası Para Fonu % 16 ile % 20 oranında bir devalüasyon dayatıyor. Bu para düşürülmesi sürekli sürüp gidiyor. Devalüasyonun faturasını emekçi halkımız ödüyor. Türlü zam ve vergilerle halktan toplanan paralar, mültimilyonierlerin kasalarına, Demirel ailesinin, OYAK'çı paşaların kasalarına akıyor.

Türkiye Komünist Partisi, ulusal gelirin halk yararına, adaletli bir şekilde dağıtılmasını, gelir oranıyla artan vergi sisteminin kurulmasını istiyor. TKP bu talan ve vurgun bütçelerinin kaldırılması için savaşıyor. Bunun için TKP, Türkiye'nin emperyalist devletlerle bağlanmış olduğu bütün kölelik antlaşmalarını bozması, NATO'dan çıkması şarttır, diyor. Bütçeyi emperyalist tekellerin ve yerli ortaklarının yağmasından kurtaracak ilerici, demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesi için savaşıyor.

Faşizm ve Maoculuk

Emperyalizme karşı savaşta, proleter-ya, Marksizm-Leninizm ilkelerine içtenlikle bağlı olan dünya komünist ve işçi hareketi gittikçe güçleniyor. «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» sloganı bu savaşta yığınların parolası oluyor. Emperyalizm geriliyor. Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş savaşları utkular kazanıyor.

Böyle bir gelişme, emperyalist çevreler kadar, dünya komünist ve işçi hareketini parçalamayı başa alan Maocu grupçuklukları da tedirgin ediyor. Saldırgan NATO'nun egemen çevreleriyle, faşist rejimlerle kolkola giren Maocular koyu şovenliği, Sovyet düşmanlığını alabildiğine körükliyorlar.

Türkiye'deki son olaylar Maocuların faşist güçlerle elele verdiğini, işçi sınıfının, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşını ezmek için gerici, faşist karması hükümetin elinde vurucu güç olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Onlar, Seydişehir'de, TARIŞ'te olduğu gibi, Tür-keşçi faşist komandolar ve poliste birlikte işçi grevlerine, anti-emperyalist, anti-faşist mitinglere, toplantılara saldırıyor. Polise, MIT'e, CIA'ye ajanlık ediyor. Hükümet programında anti-komünizmi başa alan Demirel ve ortakları MIT ajanı Maocuların provokasyonlarını destekliyor. Bunlar, «komünistlerin silâh depoları ele geçirildiği» yolunda provokasyonları yayıyorlar. Amaç, işçi sınıfının politik ve sendikal birliğini parçalamak, komünistlere, TKP'ne saldırmaktır. Maocu grupçukların provokasyonlarını gizlemektir. Bu, usta hırsız oyunudur.

Leninizme, «revizyonculuk», dünya barışının kalesi Sovyetler Birliğine «sosyal-emperyalizm» gibi uydurma deyimlerle saldıran Maocular, Türk-Sovyet ilişkilerine, emperyalizm ajanlarından daha aşağılık bir dille karşı çıkıyorlar. Bütün bu iğrenç provokasyonları Pekin'den alıp Ankara'da, İstanbul'da piyasaya sürüyor.

Gerçekten, sosyalist ülkelere sövenler, kurtuluş hareketlerini parçatamaya çalışanlar, dünyanın ilk sosyalist ülkesine düşmanca saldırırlar, Çin halkına ilk yardım elini uzatan Sovyet erlerinin oğulları ve torunlarına ateş açanlar, her yerde komünistlere uygulanan kanlı terörü destekleyenler, NATO'yu silâhlanmaya, yeni yeni saldırılara çağırınlar komünist olabilir mi? Bunun yanıtı kesin ve somuttur: Olamaz!

Maoculara karşı savaş, halkımızın, işçi sınıfının ileri, demokratik bir düzen için verdiği savaşın ayrılmaz bir parçasıdır. Onların gerçek yüzlerini açığa vurmak, tüm komünistlerin, ilericilerin, yurtseverlerin ana ödevidir.

Militanlardan

Savaşta birlik

Türkiye'de işçi sınıfının, onun doğal bağlaştığı yoksul köylülerin ve tüm ilerici yurtsever güçlerin yakın hedefi ileri demokratik bir düzen kurmaktır. Bunun da yolu en başta işbirlikçi, gerici faşist karması hükümeti alaşağı etmek, halktan yana demokratik bir hükümeti işbaşına getirmekten geçiyor.

İşçi sınıfı ve onun savaşkan öncüsü TKP Türkiye halkını kapitalizmin derinleşen krizlerinden ve bunun sonucunu olan enflasyondan kurtarmak, emperyalizmle olan bağları kesmek, ikili anlaşmaları yırtmak, onun saldırgan askeri örgütleri NATO'dan, SENTO'dan çıkmak, bağımsız barışçı bir dış politika izlemek, ulusal ağır sanayi kurmak, köklü bir toprak reformunu gerçekleştirmek için yıllardır çetin bir savaş yürütmektedir ve yürütüyor. Bugün bu savaş köylülerin toprak istekleri için direnişi, ağa topraklarını işgal edışı, öğrencilerin, öğretmenlerin demokratik haklar ve ülkenin bağımsızlığı için çıkışlarıyla yeni boyutlar kazanıyor.

Ne var ki, ileri demokratik bir düzen için savaşımın baş koşullarından biri olan işçi sınıfının politik ve ekonomik birliğini sağlamak sorunu başta duruyor. Bugün sarı sendikacılar, faşist işbirlikçi politikacılar, Maocu, Troçkist vb. bozguncu akımlar, küçük burjuva sosyalistleri, reformistler işçi sınıfının politik ve ekonomik birlik için savaşımını baltalamaya çalışıyorlar. TARIŞ İplik Fabrikasında çalışan işçilerin üzerine 40 kişilik satılık faşist bir grubun sürülmesi, olay çıkartılarak işçilerin kırıdırılması, işbirlikçi burjuvazinin işçi sınıfının direnişini, serbestçe sendika seçme özgürlüğünü ve birliğini bozmak için neleri göze aldığının en son örneklerinden biridir. DISK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası Başkanı Rıza Güven'in belirttiği gibi saldırılar düzenlidir, önceden plânlanmıştır. Bunlar emperyalizme göbekten bağlı hükümetin, CIA'nın, MIT'in tezgâhladığı kanlı olaylardır.

Bu oyunları bozmak, işçi sınıfının ekonomik birliğini sağlamak için devrimci ve ilerici sendikalarda örgütlenmek zorunludur. Ama işçi sınıfının savaşkan politik öncüsü TKP'nin saflarında birleşmek, onu işçi sınıfının ve emekçi halkın yığınasal partisi haline getirmek herşeyden önce gelmektedir. İşçi sınıfının politik ve ekonomik birliğini sağlamak savaşımının çıkış noktası budur. TKP örgütleri ve militanları işçi sınıfının birliğini sağlamak, işçi yığınlarıyla bağlar kurmak, fabrikalarda örgütlenmek yollarını arıyorlar, bu uğurda çabalar sarfediyorlar. Türkiye halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşı, işçi sınıfı bu birliğini sağladığı oranda zafere daha emin adımlarla ilerleyecektir.

Devlet mekanizmasını temizlemek

Sömürücü sınıflar, erki ve devlet mekanizmasını sınıfsal çıkarları için kullanırlar. Sınıflı, sömürgeci toplumda devlet mekanizması, baskı ve terör aracı, burjuvazinin kolektif «yönetim» organıdır. Gerici-faşist karması Demirel hükümeti bunun için devlet mekanizmasını faşistlerle, aşırı gericilerle payandallıyor.

Yerli-yabancı tekeli sermayenin dayattığı bu hükümet, işbaşına gelirmemez devlet mekanizmasına el attı. Çeşitli devlet kuruluşlarında, ordu, bakanlıklarda emperyalizme, NATO'ya karşı ulusal çıkarlarımızı, onurumuzu savunan binlerce yurtsever işten çıkardı. Cumhuriyet rejimini kökünden baltalamaya girişti. Tehlike böylesine büyüktür. Bu tehlike, kırım ve kıyım, burjuvazinin en terörcü ve en talancı kanadı erkler, hükümette kaldıkça sürecektir.

Polis, ordu, hükümet daireleri, devlet kurumları ülkü ocakları üyeleriyle, komandolarla dolduruluyor. Vurucu faşist komandolar silâhlanıyor. Burjuva

devleti, işte böylesi polis devletine dönüşüyor. Bu süreç, işbirlikçi kodaman burjuvazinin, holdinglerin tekelliliğe yönelmeleriyle sıkışıkya bağlıdır. Faşist komandoların burjuva devletinin kolluk kuvvetleri, yan güçleri haline gelmesi böylesine oluyor. Bu durumda, devlet mekanizmasının gericilerden arınması için verilen savaş, ileri demokrasi savaşından ayrılmaz. Bu savaşımın kapsamına, ordunun faşistlerden, NATO'cu, holdingci Sancartardan temizlenmesi savaşı da giriyor.

TKP, devlet mekanizmasını faşistlerden arındırma, Türk ordusunu NATO komutasından çekip alma sorunlarını programına, savaşımına almıştır. Bunun için komünistlere, parti örgütlerine büyük sorumluluklar düşüyor. Bu dönemde yığın örgütlerinde yuvalanmak, parti örgütleri kurmak, ardu içinde çalışmak günün sorunudur.

Lenin köşesi

Parti basınının önemi

V. İ. Lenin der ki: «Burjuvazi, işçiler üzerinde ideolojik etkisinin azaldığını, sarsıldığını, zayıfladığını gördüğü her yerde ve her zaman en aşırı, en korkunç iftira ve yalana başvurmuştur ve ileride de başvuracaktır.» (c. 25, s. 352).

Lenin bu sözleri, dersin düpedüz, bugün Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin tutumu üstüne söylemiş.

«Kapitalizmde basın özgürlüğü hepten burjuvazinin tekelindedir. Burjuvazi yalan ve iftira yaymak, halkın bilincini körletmek için, bankaların parasıyla gazeteler çıkarır. Kapitalizmde işçi sınıfının basını boğulmaktadır. Ona kendi görüşünü ve sözünü söylemesine izin verilmemektedir.» (c. 36, s. 535-536.) Lenin'in bu sözleri de bugünkü Türkiye için kalıbı kalıbına geçerlidir. Bu durum karşısında parti basın ve yayınlarının önemi kendiliğinden ortaya çıkıyor.

V. İ. Lenin der ki: «Parti gazetesinin rolü sadece fikirleri yaymakla, sadece politik eğitim yapmakla, politik bağlaşıklar kazanmakla sınırlanamaz. Gazete sadece kolektif bir propagandacı, kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütçüdür.» (Tüm yapıtları, c. 5, s. 11.)

Lenin, komünist basının temel prensiplerinin partililik, gerçekçilik, halkçılık ve yığinsallık olduğunu belirtir, gazetenin yerel örgütlerle sıkı bağlar kurmasını, yerel örgütlerin gazeteye yardım etmesini önerir ve şöyle der: «Proletarya partisinin gazetesini kendi organı sayanlar, parti üyesi yükümlülüğünün bilincine varan herkes gazete ile sıkı bağlar kurmalı, gazeteye haber ulaştırmalıdır.» (c. 9, s. 107.) «Yerel örgütler, materyaller, çeşitli olaylarla ilgili bilgiler ve öneriler, çeşitli konularda yazılar göndermeli ve çeşitli problemlerle ilgili fikirlerini bildirmelidirler.» (c. 19, s. 415.)

Lenin, yerel örgütlere ve gazeteye yazı yazanlara şunu salık verir: «Yerel örgütler Merkez Organın bazı yazıları çoğaltarak bildiriler halinde yayımlamalıdır. Partinin belgelerini popüler biçimde anlatmalıdır. Yayımlanan yazılarda tamamlamalar, kısaltmalar yapılabilir, yazıların biçimleri değiştirilebilir. Yerel örgütler Merkez Organın ismini yığınlar arasında yaymak için gazeteden sık sık parçalar alarak yayımlayabilirler.» (c. 11, s. 321-322.) «Gazetede yazıların proletaryaya, kurtuluş hareketine katılanların tümüne yardımcı olacak, hareketin genişlemesine, savaş biçimlerinin bilinçle seçilmesine yardım edecek, en az güç sarfedilerek en iyi ve en dayanıklı sonuçlar sağlayacak biçimde yazılması gerekmektedir.» (c. 9, s. 208.)

Leninci parti basını ilkelerine sınıksız bağlı olan TKP, yerel örgütlerle sıkı bağlar kurulmasına büyük önem verir, yerel örgütlerin gazeteye haber, yazı göndermelerini, çeşitli konularda fikirlerini bildirmelerini önerir.

Sosyalist ülkelerde

■ Sovyetler Birliği'nde 10. Ekonomik Kalkınma Plân döneminde ulusal gelirin % 24-28, endüstri üretiminin % 35-39 ve köy ekonomisinde üretimin % 14-17, kişi başına düşen reel gelirin % 20-22, aylıkların ortalama % 16-18 oranında artması öngörüldü. Yine bu plân döneminde emekçilerin ortalama aylıkları 170 Rublenin altında olmalıydı. Kolhozcu köylülerin gelirleri % 24-27 oranında yükselecek. Ayrıca köy emekçilerine sosyal fonlardan ortalama % 28-30 ek gelir ayrılacak. 10. Beşyıllık Plân döneminde 545-550 milyon metre kare yeni konut, çocuk yuvaları, kreşler, okul ve hastaneler, sanatoryum ve dinlenme evleri, kltaplık, sinema ve tiyatro binaları kurulacak.

■ Sosyalist Küba, ulusal ekonomisini sağlam temeller üzerine oturtarak büyük başarılar elde ediyor. Ulusal gelir her yıl % 10 oranında artıyor. Küba'da yılda 6,5 milyar kilovat saat elektrik

enerjisi, 2 milyon ton çimento ve 5 milyon ton petrol üretiliyor. Küba bugün şeker üretiminde dünyada birinci yeri alıyor. Son beş yılda Küba'da 17 bin kilometre asfalt yol yapılmıştır.

■ Macaristan Halk Cumhuriyeti, Sovyetler Birliği'nden alınan 10 konut yapımı kombinasyonu ile son 15 yıl içinde 1 milyon yeni konut kurma olanağı sağlamıştır. Öte yandan, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Macaristan Halk Cumhuriyeti'nde (148'i içinde, iğneden ipliğe her şey satılan) 3.500 mağaza, 130 otel, 316 hastane, 239 poliklinik, 1.527 dispensar, 2.298 çocuk yuvası ve bahçesi, 3.331 ilk ve ortaokul yapılmıştır.

■ 1975 yılında Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde 400 bin aile yeni konutlara taşınıyorlardı. 1,5 milyon emekçinin yıllık izinleri yükseltildi. Ayrıca 3,5 milyon emekçinin, yarım milyon işçi ve memurun aylık ve ücretleri artırılmıştır.

Gençliğe musallat olanlar

Ülkede ve yurt dışındaki yurtsever gençliğimizin yürüttüğü savaşın başlıca niteliği, anti-emperyalist olmasıdır. Bugünkü faşist tırmanış koşullarında, bu direnişin anti-faşist yönü ön plâna çıkmıştır. Gerici-faşist karması, kanlı bir hükümet erki ele geçirmiştir. Faşist saldırılar, insan öldürmeler günlük olaylar haline gelmiştir.

Böylesi bir dönemde anti-faşist savaş biçiminde beliren sınıf savaşının özellikleri vardır. Devrimci gençlik hareketi, işçi sınıfının öncülüğünde, işbirlikçi burjuvaziye karşı sürdürülen direnişin ayrılmaz bir parçasıdır. Bugün savaş boyları kesinleşmiş olmakla birlikte, özellikle genç kuşakların bir bölümü baş düşmanı görememektedir. Halk düşmanı Demirel Hükümeti ve ona uşaklık, maşalık eden Maocu, Troçkist, goşist, anarşist tipinden bozguncular, ajanlar, bu yönünü seçemeyen, iyice göremeyen gençler arasında kendilerine tutunacak dal arıyorlar.

Gençliğin anti-faşist direnişini zayıflatan, «gizli» gençlik hareketi içinde olduğunu iddia eden bir de bozguncu takımı vardır. Bunların başında, faşistlerle açık işbirliği yapan Maoculardır. Bunların yaptığı, «İki süper devlete karşıyız» yutturmacasıyla anti-faşist mücadelesinin, emperyalizme karşı olan niteliğini, dokayısıyla sınıfsal özünü yozlaştırmaktır. İşbirlikçi burjuvaziye hizmet etmekte birleşen bütün sapık akımların çıkacağı sokak bundan başka olamaz. Bu bozguncular işçi sınıfının savaşta öncülüğünü tanımıyor. Gençliği ters yola saptırmak için, ona «devrimlerde öncü sensin» diyor. Bunlar, somut koşulları, kuvvetler dengesini hiçe sayıyor. Yuvarlak laflar ediyor: «nerede hareket, orada bereket», «devrimleri devrimciler yapar» gibi tekerlemeler savuruyor. Bazıları da «büyük» istekler ileri sürüyor. «Politik örgütleri askersel hareket içinde oluşturmaktan» söz ediyor. Böylesi bir kışkırtmayla gençleri faşistlere, polise kırdırmak taktiklerini uyguluyor. Bunun yanısıra uyduruk sosyalistlerin bir bölümü de başka hava çalıyor. Bunlar, «faşist diktanın gündemde olmadığını, objektif koşulların buna elverişli olmadığını» ileri sürüyor. Onlar, devrimci gençliği bu yönden şaşırtıyor. Tek sözle, bütün bu sapık akımların ortaklaşa uyguladıkları yöntemin amacı: kavram karışıklığı yaratmak, anarşik olayları körüklemek, yurtsever gençlik hareketini işçi sınıfından, yığınlardan kaparmaktır. Bu eğilimlere karşı, Maoculara, bütün sapık akımlara karşı savaşmak ve uyanık olmak zorunludur.

Örgütlenme özgürlüğü

Örgütlenme özgürlüğü, demokratik özgürlüklerin başta gelenlerindenidir. Halkın örgütlenme özgürlüğünün bulunmadığı ülkelerde demokrasiden söz edilemez. Örgütlenme özgürlüğü için savaş, demokrasi savaşından ayrılmaz.

Gelmiş geçmiş burjuva hükümetlerinin en eli kanlısı olan bugünkü gerici-faşist karması ortak hükümet işçi sınıfının hak alma savaşının karşısına dikilmiştir. O, emekçi yığınların örgütlenmesini engelleyici yasalar getirmeyi, Anayasada, kısıtlı da olsa, bu hakkı tanıyan maddeleri budamayı ön plana almıştır. Bazı «sosyalist» partiler de «141. ve 142. maddeler örgütlenmeye engel değildir» gibi lâflarla, bu halk düşmanlarının değerlerine su akıtıyorlar.

Burjuvazinin örgütlenme özgürlüğüne koyduğu engellerin başında, TKP'ni yasaklayan 141. ve 142. gibi faşist maddeler gelmektedir. Burjuvazi, emekçi katmanların, gençliğin dernek, ocak ve meslek kuruluşlarının politikoyla uğraşmasını yasa dışı etmiştir. Köylü emekçilerimizin örgütlenmesini engellemeye özel bir önem vermektedir. Ordunun politikaya karışamıyacağı yasalara konmuştur. Ama işine gelince orduyu politik amaçlarla kullanmaktan da geri durmamaktadır.

Bu sorunun bir yanı. Bir de çetin savaşlarla elde edilen sendikalar ve politik örgütlere saldırılar vardır. Sarı sendikacılar, sahte sosyalistler, Maoçu, goşist, Troçkist, Kıvılcımcı tipinden bозguncular eliyle, ilerici örgütleri, akımları yozlaştırma eylemi vardır.

İşbirlikçi burjuvazinin, emekçi yığınların politik örgütlenmesine karşı saldırılarında kullandığı başka bir yön de, devrimci, ilerici örgüt ve kuruluşların uluslararası demokratik örgüt ve kuruluşlarla bağ kurmasına koyduğu yasaktır. Demirel Hükümeti, Türk-İş başlarının, emperyalizmin kanatları altındaki yabancıl örgütlerle ilişki-bağ kurmasını destekliyor. Demirel Hükümetinin «özelliklerinden» biri de, polisi, faşist komando sürülerini örgütlenme özgürlüğüne, işçi sınıfımızın sendika seçme hakkına karşı tertiplerinde, baskı aracı olarak kullanmasıdır. Bu alanda CIA ve MIT ajanlarından alabildiğine yararlanılmasıdır.

İşçi sınıfının, emekçi yığınların hak alma, özgürlük, ulusal bağımsızlık savaşındaki başlıca gücü, örgütleridir. Bu örgütler arasındaki iş ve eylem birliğidir. Burjuvazinin örgütlenme özgürlüğüne uyguladığı yasak ve saldırılara karşı savaş kaçınılmazdır. Bu savaş günceldir, pozarlıksızdır.

Bağlaşıklığın somut biçimleri

Bugün parti örgütlerinin, komünistlerin önünde duran ödev: azıllı gerici-faşist karması hükümeti devirmek için yürütülen savaşa daha geniş yığınları çekmektir. Bu savaşta anti-faşist, anti-emperyalist cephenin en sağlam dayanağı-temeli olan işçi-köylü bağlaşıklığını oluşturmaktır. Bu da, kuşkusuz, legal ve illegal savaş biçimlerini ustaca birleştirmekle, yığınlar arasında yoğun bir çalışma yürütmekle olur.

Demirel Hükümeti bir yandan silahlı zorbaları, Türkeşçileri, işçilerin, ilericilerin, gençlerin üzerine sürüyor. Ortalığı kana boyuyor. Öte yandan faşistleri, Maoçuları, Tunç-Şide-Özdemir gibilerin kanalıyla fabrikalara, bürolara yerleştiriyor. Bunun yanı sıra köylünün yığınsal örgüt biçimli olan tarım, kredi ve satış kooperatiflerini olduğu gibi ele geçirme tertiplerine başvuruyor. Bu bakımdan kooperatifler bugün köyde, işbirlikçi burjuvazi-toprak ağası ikiliyle bütün demokratik güçler arasında sertleşen savaşımın önemli bir kesimi oluyor. Bişindiği gibi, «Tariş», «Çukobirlik», «Fiskobirlik», «Pankobirlik» gibi dev kooperatifler büyük toprak ağalarının, çiftlik beylerinin arpalığıdır. Bu birliklerin başında AP, MSP, CGP gibi gerici partilerin adamları bulunuyor. Asıl savaş bu tepe ile taban arasındadır.

Yurdumuzda kooperatifçilik, küçük ve orta köylüler arasında yaygındır. Söz konusu olan, köy emekçilerinin örgütlenmesine, ağaların tefecilerin, tüccarın ve işbirlikçi hükümetlerin soygun ve baskısına daha güçlü biçimde karşı koyabilmesine yarım eden kooperatifçiliktir. Bu tür kooperatifler küçük ve orta köylünün öz çıkarlarına uygundur. Böylesi kooperatifler, köklü bir toprak reformunun hem amacıdır, hem de böyle bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi için köylünün elinde bir araçtır. Kooperatifler, köydeki topraksız da, küçük üreticiyi de, orta çiftçiyi de kolayca birleştirebilecek bir örgüt biçimidir. Aynı zamanda kooperatifler, demokratik bir toprak reformunun önemli bir ögesidir. Bundan ötürü, toprak reformunu savunan politik parti ve demokratik kuruluşlar arasında bir bağ, bir odak rolü oynamaktadır. Örneğin, CHP'nin sola açılan kanadıyla işçi sendikaları, demokratik kuruluşlar, sosyalistler ve komünistler arasında, kooperatiflerin köylünün çıkarlarını savunan bir kuruluş haline getirilmesi konusunda somut görüş ve eylem birliğine gidilmesi için olanaklar yaratıyor. Böylece, TKP'nin savunageldiği Köylü Komiteleri kurma ilkesi daha somut bir önem kazanıyor.

Kooperatifleri ağaların, çiftlik beylerinin ve bunların kümelendiği AP gibi gerici partilerin elinden kurtarmak, tüm yurtseverlerin ve köylüden yana güçlerin ortak hedefi haline gelmiştir. Bağlaşıklık işte bu somut temeller üzerinde kurulup gelişmektedir. İşçi-köylü bağlaşıklığının yotu böylesi somut biçimlerden geçer.

Komünizm düşmanlığı

Sosyalist ülkelerin yürütegeldiği ardıcıl barış politikası yeni yeni başarılar elde ediyor. Dünyada güçler dengesi barıştan, sosyalizmden yana değişiyor. Ulusal kurtuluş savaşları başarı üstüne başarı kazanıyor. Kapitalist ülkelerde emekçilerin tekellere, sömürüye karşı savaşımaları gitgide daha etkili oluyor. Bütün bunlar gerici, emperyalist çevreleri, barış düşmanlarını tedirgin ediyor. Bunun için de gerici burjuva basın ve yayın organları kokuşan ve çöken kapitalist düzenin ömrünü biraz daha uzatabilmek için anti-komünizmi, anti-sovyetizmi ön plana alıyorlar.

Bugün Batı dünyasının radyo ve televizyonlarında olduğu gibi, ülkemizde de, gerici faşist karması hükümetin bora-zanlığını yapan besleme basın ve radyolarda ele alınan başlıca konu, anti-komünizmdir. Sovyet düşmanlığını azgınca körüklemektir.

Tarihsel Helsinki belgesinin imzalanmasından bu yana yarım yıl geçti. Bu bölgede yer alan barış ilkelerini her adımda çiğneyen emperyalist, NATO'ya eğer men çevreler, insanlığın yeni bir ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arney.org> dünya savaşından korunması çabalarını

baltalıyorlar. Anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi bununla yanyana değişik biçimlerde uyguluyorlar. Emperyalist basın ve yayın organları Soljenitsin, Zaharof gibi Sovyet düşmanlarının çıkışlarını, Mao kliğinin uydurmalarını, faşist Göbels'in Hitler'in çılgınlıkları biçiminde yayıyorlar. Franko gibi, Çu En Lay gibi barış, sosyalizm düşmanlarının ölümleri önünde eğiliyor, faşist generallerin komünistlere, sosyalistlere karşı uyguladığı kanlı terörü destekleyenleri göklere çıkarıyorlar.

NATO elebaşlarının, Maoçuların anti-komünizmi ve anti-sovyetizmi körüklemekle güttükleri amaç açıktır: Onlar, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşama politikasını baltalamak, gerginliği artırmak, soğuk harbi hortlatmak istiyorlar. Hitler faşizminin uyguladığı yöntemleri kullanıyorlar. Böylesi bir politikanın sonucunun ne olduğunu herkes çok iyi biliyor.

Hitler faşizminin ezilmesinden 30 yıl sonra kolayca anlaşılması gereken bir şey varsa o da şudur: Anti-komünizm, anti-sovyetizm zehirleyle çevreyi kirlenteler, birgün gelecek, bu bataklığın içinde kendileri boğulacaktır.

Böylece bir durumda, faşizme geçit vermemek için ortak bir savaş platformu olmalıdır. TKP, savaş platformunu halka, geniş yığınlara biteviye açıklıyor. Bu platformu yaymak, halka meletmek için yığınların savaş birliğini sağlamak gerek. Yığın direnişlerine sahip çıkmak bir zorunluktur. Sonra, bu girişimleri baltalayan provokatörleri, bozguncuları denaske etmek, pasiflik çemberini kırmak tüm ilerici güçlerin, demokrasiden yana olan herkesin görevidir. Bu ortak hedef uğrunda, ortak savaş!

PARTİ YAŞAMI

FKP'nin 22. Kongresine mesaj

Ortak belgi

İşçi sınıfının, diğer toplumsal katmanların yığınsal eylemlerinde «141-142'ye son!» belgisi, ayrı ayrı politik düşüncedeki örgütlerin birleştikleri ortak belgilerden başlıcasıdır. DISK, Türk-İş tabanındaki sosyal demokrat bazı sendikalar, TOB-DER, TUM-DER, TÜFED, Türkiye Barolar Birliği, gericiilerin etkinliğinde yapıldığı halde II. Basın Kurultayı, CHP, legal sosyalist akım ve TKP, 141-142'nci maddelere karşı savaşında birleşmişlerdir.

141-142'ye karşı böylesi bir savaş, cephesi doğmuştur. Çünkü bu maddeler, bütünüyle demokratik harekete karşıdır. Birinci olarak, Türkiye işçi sınıfının öncü, savaşkan kolu TKP bu maddelerle yasaklanmıştır. İkincisi, legal sosyalist akıma, dün olduğu gibi, bugün de, yine bu maddeler açık saldırı olanağı vermektedir. Üçüncüsü, işbirlikçi burjuvazi bu maddelerle anti-komünizme «yasallık» sağlamıştır. Buna dayanıp, ulusal burjuvazinin sola açılan kanadına da saldırmaktadır. Onu bu silâhla etkisizleştirmek, ya da parçalamak istemektedir. İşte bundan ötürü, faşist 141-142'nci maddelere karşı savaşta komünistler, sosyalistler ve demokratik güçler bir araya gelmişlerdir. Hele böylesi yasaklarla donanmış işbirlikçi hükümetin açık faşizme tirmanışı, bu savaşı daha da zorunlu kılmış, hızlandırmıştır.

Böylesi bir durumda, «yeni TIP»ın bazı yöneticileri 141-142'nci maddelere karşı savaşımı, «bu maddeler bilimsel sosyalist partiyi yasaklamıyor» diyerek, gözden düşürme çabasına girişmişlerdir. Bunlar, «141-142'nci maddeler TKP'ni, yani, bilimsel sosyalist partiyi yasaklamıştır, o nedenle kalkmalıdır» diyen tutarlı legal sosyalistlere saldırıyorlar. Bunlara olmadık suçlamalar yüklüyor, «burjuva yasalarını savunuyor» diyecek kadar iki yüzlülük yapıyorlar.

Kendi legalizmlerinden ve oportünizmlerinden ötürü bu yola girenler yalnız TKP'ne düşmanlık etmiyorlar. Aynı zamanda, legal sosyalist akımı, kadroları açığa çıkarıyor, TIP'i serüvene itiyorlar. İçinde komünistlerle, legal sosyalist akımın da yer aldığı demokratik hareketin istemlerine ters düşüyorlar.

FKP'nin 22. Kongresine katılan TKP delegasyonu başkanı, Politbüro üyesi A. Saydan'ın Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Kongreye sunduğu mesajın özeti.

TKP MK, bütün Türkiye'li komünistler adına Fransız Komünist Partisi'nin 22. Kongresinin candan selâmlandığı mesajda: «Türkiye devrim hareketiyle, özellikle komünistleriyle, Fransız komünistlerinin ilişkileri eski ve derindir. Türkiye kamuoyu, Fransa'daki devrim hareketini yakından izlemektedir» diyor. Türkiye'yi büyük işbirlikçi burjuvazinin içine düşürdüğü ekonomi, politik bunalımlar üzerinde duruluyor. Demirel Hükümeti ve onun dayandığı büyük sermaye çevrelerinin bu bunalımların içinde tutunabilmek, egemenliklerini sürdürebilmek için yürüttükleri kanlı terör ele alınıyor. Türkiye işçi sınıfının demokratik hakları için, büyük burjuvaziye ve onun dayanağı olan emperyalizme karşı savaşımı; bu savaşımın ilerici, yurtsever çevrelerin, gençlerin, askerlerin, aydınların, faşist yöntemlere, sömürüye, emperyalizme karşı mücadelesini güçlendirdiği belirtiliyor.

Daha sonra: «Bu koşullarda TKP'nin demokratik, anti-emperyalist güçleri ortak eylemlere yöneltme politikası için elverişli bir uygulama alanı meydana geliyor» denen mesaj şöyle sona eriyor: «Türkiye'de demokratik güçlerin gelişmesinde, Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin uyguladıkları barış içinde yanyana yaşama, dünya barışını güçlendirme politikası, önemli bir rol oynuyor. Sosyalist ülkelerin güçlenmesi, Sovyetler Birliği'nin Türkiye halkına yardımları, Türkiye halkının emperyalizme ve onun müttefiklerine karşı ulusal bağımsızlık ve demokratik haklar için savaşımını güçlendiriyor.

Pekin yöneticilerinin Türkiye'deki taraftarları, Maocular, işçi sınıfının, halkımızın, emperyalizme karşı savaşını arkadan vurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Komünistleri ve öteki yurtseverleri polise ihbar ediyor, faşist gruplarda elele, grevci işçilere, devrimci gençlere saldırıyorlar. TKP bu karşı-devrimci Maoculara karşı, ardıcıl bir mücadele yürütmeyi, aynı zamanda enternasyonalist bir ödev sayıyor.

Biz, Türkiye komünistleri, proletarya enternasyonalizminin kıymetini ve gücünü iyi anlayacak durumdayız. Partimiz, varlığı boyunca enternasyonalist dayanışmayı güçlendirmek için elinden geleni yaptı. Bundan böyle de bu yolda yürümeye devam edecektir.»

Konspirasyonu güçlendirmek

TKP'nin işçi sınıfı içinde güçlenmesi MIT'i, CIA'yi, Maocuları ve bazı sözcü sosyalistleri telaşa düşürdü. TKP'nin kadrolarını açığa çıkarma, ele verme çabaları arttı. Bu durumda, TKP, parti komiteleri, temel örgütler, kendi varlıklarını nasıl güvence altına alabilirler, kadroları nasıl koruyabilir, sızmaları nasıl önleyebilirler? Bu sorunun temel olarak iki yanıtı vardır.

Birincisi, legal ve illegal çalışmayı uyumlaştırmaktır. En başta, işçi sınıfı olmak üzere, yığınların bulunduğu her yerde ve kuruluşta örgütlenmektir. Bu, konspirasyonun nesnel koşuludur. En geniş yığın hareketi ile ve yığın örgütleriyle örtünmeyen bir parti, gizlilikte ne kadar usta olursa olsun, burjuvazinin saldırıları karşısında ayakta kalamaz.

İkincisi, parti içi normları titizlikle uygulamak, en başta Leninci sıkı disiplini sürekli güçlendirmek gerekir. Bu kons-

pirasyonun öznel koşuludur. Sıkı disiplin olmadan parti, legal, illegal çalışmanın bir dizi karmaşık sorununu çözemez, burjuvazinin saldırılarına göğüs geremez. Parti disiplinini bozanlara karşı eleştiriyi sürdürmek, bu gibilere karşı sert davranmak gerekir. Oportünistlere, parti içine sızma çabası gösteren ideolojik, politik ters akımlara karşı savaş zorunludur. Özellikle polisin ajanı durumuna giren Maoculara, kendilerine sosyalist şüshü veren ve savaşta yana çekilen kimselere karşı sürekli savaşmak, bunları yığınlara duyurmak, her partilinin, parti örgütlerinin görevidir.

TKP Leninci çalışma biçimine bağlıdır. Hele partimizin son yıllardaki atılımı, konspirasyonun nesnel ve öznel koşullarını daha da olgunlaştırmıştır. Partimiz işçi sınıfının, yığınların arasında örgütlenmektedir. Yeni parti program ve tüzüğü ile, birlik ve disiplin oluşmuştur. Şimdi örgütlere düşen görev, yerel durumlara uygun olarak legal-illegal çalışmayı birleştirmenin somut biçimlerini bulmak, uyanıklığı arttırmak, konspirasyon tekniklerini yetkinleştirmektir.

S. Üstüngel'in yakında çıkacak olan «TKP ve ulusal sorun» başlıklı kitabında Mustafa Suphi yoldaşın: «Türk emekçileri, Türkiye'nin zulüm ve aşırı ezgi altında yaşayan diğer halklarına elini uzat! çağrısı başa alınmış.»

Kitapta ulusal sorun, özellikle Kürt sorunu üzerinde duruluyor. Ücretsiz PDF - Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PARTİ YAŞAMI

Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın «Bizim Radyo» ve Türkiye Komünist Partisi'nin «Atılım», «TKP'nin Sesi», «Durum», «Yeni Çağ» gibi sözlü ve yazılı yayın organları yazar ve haber ulaştırıcılarıyla yaptığı söyleşinin özeti:

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, memleketteki politik durumla ilgili soruları yanıtlarken, 12 Mart'la bugünkü durumun tıpa tıp bir olmadığını belirtti. İşbirlikçi burjuvazinin yeni taktiği üzerinde durdu.

«Paşalar, burjuvazi 12 Mart'ta orduyu açıktan açığa halkın üzerine sürdüler. Tepeden inme hükümetler kurdular. Ama bütün halkın kin ve nefretini de üzerlerine topladılar. İşçi sınıfının en başta, yığılçe, açıkça direnişleri, süregen grevleri, işgalleri burjuvazinin oyununu, taktiğini bozdu. Onun için bu kez paşalar kendilerini bir bakıma «gölgeye aldılar. Demirelli arkadan destekliyorlar», dedi. Hükümetin ardıyü ne biçimde kullandığına, İkizler köyünde üç kişinin üzerine kaskocaman bir alayın, helikopterlerin sürülmesini örnek verdi.

İ. Bilen yoldaş, cuntanın gerici, faşistlere Demirel başkanlığında bir hükümet kurdurması; faşist tirmanışta Türkiye'nin, partisinin yeri; Maocuların rolü; CHP'nin, kendilerine sosyalist diyen partilerin konumları; TKP'nin savaş plâtfonu, gördüğü çıkar yolu içeren soruları özetle şöyle yanıtladı:

«Memleketteki bunalım, politik, ekonomik, sosyal bunalım öylesine derinleşti ki, öylesine sertleşti ki, burjuvazi yığınların karşısına tek yumruk olarak çıkmak zorunluluğunu duydu ... Bu işte Milli Güvenlik Kurulu, paşalar cuntası aracı oldu ... Türkiye'yi hükümete almalara burjuvazinin baskı ve terör uygulamalarında taktik değişikliğinden geliyor ... Burjuvazi memlekette gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketini elindeki her olanakla bastırmak taktiğinden hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Şimdi, 12 Mart'la ordunun yapamadığını, başka bir yünden faşist komandalara yaptırıyor. Böylece, işbirlikçi burjuvazi halkın karşısına faşizme tirmanmayla çıkıyor ... Faşizm, halkın, ulusal bağımsızlığın can düşmanı, işçi sınıfının ölümcül düşmanıdır ... Bunun bir besleyeni var, örgütleyeni var, geçmişi var. Söz yok, Türkiye'deki faşist tirmanma İtalya'da Musolini, Almanya'da Hitlerci faşizmin tirmanışı değildir ... Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi eski yöntemleri yenileriyle örüyor. Yeni koşullara göre, yeni yeni yöntemler uyguluyor ...

Faşist komandolar yalnız bıçakla, zincirle, tabancalarla, tomsonlarla saldırmıyor ilerici, yurtsever güçlere. «Ülkü Ocakları» diye örgütler kuruyor. Her gün köyde, kentte, sokaklarda, meydanlarda kan döküyor. Faşizm halkımızın üzerine kanla, ateşle, ölümlle yürüyor. Türkler işçi sınıfına da kanca atmaya çalışıyor. «Ülkücü İşçiler Derneği» diye dernekler kurduruyor. Tunçlarla, Şidelerle, son sendika ağalarıyla bağ kuruyor. Türk-İş'in genel örgütlenme sekreteri Kaya Özdemir AP'lidir ve Türkçe yanlış gazetesinin yazarlarından. İsmail Özkan hem MHP'de, hem «İşverenler Sendikası»nda, hem de Türk-İş Yönetim Kurulunda üye. İşçi sınıfının içine sızma eğilimi tehlikelidir. İşçi sınıfı tehlikeyi zamanında gördü ve onun için bunlara karşı açıktan savaşıyor ... Maocular açıktan açığa faşistlerle, komandolarla işbirliği yapıyor ... Orada-burada dinamit patlatma, soygunlar filân hepsi MIT'in plânları, ama bunları Maocular eliyle uyguluyor. Maocular düpedüz polis hafiyeliği yapıyor. Komünistleri jurnallıyor ... CHP'nin, kendilerine sosyalist diyen partilerin de konumları birbirini tutmuyor. Daha çok yanda kalma, kenarda kalma, harekete, savaşa uzaktan heyamola çekmek gibi bir tutumları var. Bu, olumsuz, zararlı bir politikadır. Üstelik bunlardan kimileri TKP'nin gelişmesini çelmelemeye yelteniyor ...

TKP'nin tutumuna gelince: TKP, tutumunu, konumunu yayınlarıyla, halka yaptığı açıklama, çağrı ve bildirileriyle sürekli ortaya koymaktadır. Burjuvazi bunalımın içinden baskıyla, zorbalıkla çıkmak yolunu tutmuştur. Ve bu yola sapıkça da bunalım daha da sertleşiyor. Çıkış yolu bu değildir. TKP buna karşı çıkış yolunun anahtarını veriyor. En başta ve her şeyden önce geciktirilemez olan bir gerçeğin çözülmesi ortada duruyor. İşçi sınıfının birliğini sağlamak. İşçi sınıfını örgütlemek, işçi sınıfının geniş köylü yığınlarıyla bağlaşıklığını kurmak, halk yığınlarına inmek, bütün anti-emperyalist, ileri, demokratik güçlerin, örgütlerin birliğini kurmak.

Böylesi bir görevin üstesinden gelebilmek için Komünist Partisini yığın hareketleriyle sınıksı bağlamak. Sendikalarda, fabrikalarda, işyerlerinde, orduda, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

devlet mekanizmasında, her yerde partiyi örgütlemek.

Komünist Partisi'ne saldırı yalnız faşistlerden, Demirel Hükümetinden gelmiyor. Sapık akımlar bu saldırılara maşa oluyor. Bir de o var. Onlara karşı savaş, ideolojik savaş günceldir. Faşizm, Türkler, bunalımın sarsıntıları altında çöken küçük burjuva katmanlarının hoşnutsuzluklarından yararlanmak istiyorlar. TKP'nin, komünistlerin bir görevi de geniş yığınları uyarmak, onları faşist tehlikeye karşı örgütlemektir.»

İ. Bilen yoldaş son olarak, hükümetin bir yandan NATO'culuğu sürdürürken, öte yandan sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirme eğiliminde olması gibi çelişkili tutumuyla ilgili soruyu şöyle yanıtlıyor:

«Bu eğilim sosyalist ülkelerin, özellikle Sovyetler Birliği'nin sağlam barış politikası, komşularıyla iyi ilişkiler kurma politikası, gerginliği yumuşatma ve güvenlik politikası sonucu ve bunun baskısı altında oluyor. Bu eğilim yurt içinde halkımızın, sosyalist ülkelerle, özellikle büyük komşumuz Sovyetler Birliğiyle daha yararlı işbirliği kurmak, barış ve güvenliği sağlamak için girişmiş olduğu savaşından geliyor.

İskenderun Demir Çelik Kombinasyonunun açılışında sürekli yağmur altında onbinlerce halk, işçiler, orlar Kosigin yoldaşı uzun uzun alkışladılar. İşte böylesi bir gelişmedir hükümeti sosyalist komşularımızla yararlı ilişkileri geliştirme eğilimine zorlayan. Halkımızın istekleri açıktır: NATO'dan, SENTO'dan, saldırganlık bloklarından çıkmak, topraklarımızı yabancı üslerden temizlemek, memleketimizde demokratik, ileri bir düzen, halktan yana bir hükümet kurmak. Barış, güvenliği sağlamaktır. İşte halkımızın istekleri.

Bu da partimizin politikası.

İşçi sınıfı, gerici egemen çevrelerin partilerini bir daha iktidarda görmek istemiyor. İşçiden yana, yani demokratiden, özgürlükten yana, anti-emperyalist bir hükümet istiyor, bunun kavgasını veriyor. Bu kavgada her yurtsever yerini almalıdır!